

Sygn. akt III AUa 890/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Małgorzata Pasek SO del. do SA Jolanta Węs
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 r. w Lublinie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji A. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 23 czerwca 2015 r. sygn. akt VII U 2819/13

oddala apelację.

Małgorzata Pasek Elżbieta Czaja Jolanta Węs

Sygn. akt III AUa 890/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 października 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił A. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS nie uznała ubezpieczonej za osobę niezdolną do pracy.

W odwołaniu A. M. nie zgodziła się z powyższą decyzją podnosząc argumenty dotyczące jej stanu zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2015 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

A. M., urodzona w dniu (...), w dniu 31 lipca 2013 roku złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawczyni legitymuje się wykształceniem średnim w zawodzie technik rolnik. W okresie od 2.05.2007 r. do 15.09.2012 r. ubezpieczona pracowała na stanowisku pracy chronionej jako operator linii przygotowania powierzchni. Przebywała do 7 grudnia 2012 r. na zasiłku chorobowym. W okresie od 19.12.2012 r. do 18.06.2013 r. pobierała zasiłek dla bezrobotnych.

Lekarz orzecznik ZUS uznał, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu badania wnioskodawczyni i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, po rozpoznaniu u badanej przewlekłego zespołu bólowego kręgosłupa odcinka Th i L-S, skoliozy kręgosłupa odcinka lędźwiowego, kręgoszczeliny S1, stanu po plastycznej korekcie obustronnego rozszczepu podniebienia wyrostka zębodołowego i wargi, niedosłuchu obustronnego, bóli i zawrotów głowy.

W orzeczeniu z dnia 7 października 2013 roku komisja lekarska ZUS podzieliła ustalenia lekarza orzecznika co do stanu zdrowia wnioskodawczyni i nie uznała jej za osobę niezdolną do pracy.

W oparciu o powołane orzeczenie organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych o specjalnościach z zakresu ortopedii, otolaryngologii, okulisty, chirurgii. Biegli w opinii z 25 sierpnia 2014 r. po rozpoznaniu u A. M.: „niedrożność dróg łzowych, krótkowzroczność obu oczu, zez rozbieżny naprzemienny, stan po operacji obustronnego rozszczepu wargi górnej, wyrostka zębodołowego i podniebienia, częste infekcje obu uszu środkowych, zawroty głowy, obustronny niedosłuch wysokoczęstotliwościowy, zespół bólowy kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego - w wywiadzie, wada rozwojowa kręgu S1, lewe biodro przeskakujące „ - nie uznali wnioskodawczyni za osobę niezdolną do pracy.

Biegli wskazali, iż na podstawie dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonego badania stwierdzone schorzenia nie sprzeczają niezdolności do pracy, a jedynie ograniczenie do pracy na wysokości i w zapyleniu.

Biegły z zakresu chirurgii nie stwierdził u wnioskodawczyni schorzeń, które powodowałyby jakiegokolwiek ograniczenia do wykonywania zatrudnienia i podał, że może pracować ona zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. W czasie przeprowadzonego badania ortopedycznego nie stwierdzono ograniczenia wydolności ruchowej kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego. Kończyny górne i kończyny dolne z pełną sprawnością ruchową. Lewa kończyna dolna z objawami tzw. biodra przeskakującego, co nie upośledza jednak sprawności lokomocyjno-statycznych kończyny. Funkcja rąk prawidłowa. Chód symetryczny. Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie ortopedycznej nie uznaje się niezdolności do pracy. Sprawność narządów ruchu jest dobra. Wnioskodawczyni może wykonywać zatrudnienie.

Reasumując, biegli nie stwierdzili u wnioskodawczyni niezdolności do pracy. Wskazali, iż pomimo stwierdzonych schorzeń, wymagających kontroli i leczenia, wnioskodawczyni może wykonywać prace zgodne z posiadanymi kwalifikacjami.

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na opiniach biegłych oraz wnioskach w nich przedstawionych. Biegli przeprowadzili bezpośrednie badanie wnioskodawczyni, wnikliwie przeanalizowali jej dokumentację medyczną i omówili wpływ zdiagnozowanych u niej schorzeń na zdolność do pracy - przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia zawodowego i posiadanych kwalifikacji. Biegli nie stwierdzili u wnioskodawczyni niezdolności do pracy. Wnioski zawarte w powołanej opinii są wystarczająco uzasadnione. Z tych względów powołane opinie Sąd uznał za wiarygodne, miarodajne i wyczerpujące a przez to przedstawiające wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu.

Z opinią biegłych wywołaną w sprawie nie zgodziła się skarżąca, podniosła, że wcześniejszymi orzeczeniami ZUS uznawał, że jej niezdolność do pracy istnieje od urodzenia. Złożyła kserokopie terminarza planowanych zabiegów rehabilitacyjnych pacjenta, karty informacyjnej i wypisu z treści orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z 14.05.1992r.

Sąd nie uznał za konieczne wywoływania nowej opinii. Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na wyjaśnienie spornych okoliczności, a nadto złożone dokumenty nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wnioskodawczyni składała dwukrotnie terminarze zabiegów rehabilitacyjnych o podobnym zakresie podobnie jak wypis z orzeczenia z 14.05.1992 i były one przedmiotem analizy biegłych. Natomiast karta informacyjna, jak wynika z wyjaśnień skarżącej była związana z incydentalnym schorzeniem, a wnioskodawczyni nie leczy się pulmonologicznie i kardiologicznie.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż znajdująca się w aktach opinia jest wystarczająca do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy i zawierają niezbędne wiadomości specjalne oraz kompleksową analizę stanu zdrowia badanej.

Sąd uznał, że odwołanie A. M. nie jest zasadne. Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do treści przepisu art. 12 ust. 1 cytowanej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Zgodnie zaś z ust. 3 tego przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy dokonywaniu oceny stopnia niezdolności do pracy należy kierować się wskazaniem określonymi w art. 13 ust. 1 cytowanej ustawy, zgodnie z którym przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opiniach biegłych lekarzy sądowych, weryfikowanych dokumentacją medyczną. Należy tutaj zwrócić uwagę na treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2007 r. (III UK 130/06, OSNP 2008/7-8/113, LEX 368973), zgodnie z którym „Opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku. Sąd nie może - wbrew opinii biegłych - oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu”. Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie, a w szczególności wnioskami wywołanych w sprawie opinii biegłych, oraz treścią cytowanych przepisów Sąd Okręgowy, wobec niespełnienia przez wnioskodawczynię jednej z przesłanek, tj. braku niezdolności do pracy, odmówił ustalenia A. M. prawa do renty z tego tytułu. Sąd wskazał, że w kontekście stwierdzonych schorzeń i ich zaawansowania, wnioskodawczyni nie utraciła zdolności do wykonywania pracy na stanowisku pakowaczki i podjętej od czerwca 2015 r. na stanowisku sprzątaczk.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz art. 47714 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją w całości przez wnioskodawczynię.

Jak wynika z jej treści apelacja zarzuca błędną oceną stanu zdrowia wnioskodawczynie, skarżąca podnosi, że w wieku 16 lat uznana została za osobę niepełnosprawną, przyznano jej wówczas grupę inwalidzką. Pracując stan zdrowia się pogorszył, wyrok uważa za krzywdzący i domaga się jego zmiany.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej. Jeżeli uzasadnienie orzeczenia sądu pierwszej instancji, sporządzone zgodnie z wymaganiami art. 328 § 2 k.p.c., spotyka się z pełną akceptacją sądu drugiej instancji, to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia.

Rozstrzygnięcie sprawy uzależnione było od specjalistycznej wiedzy, jaką dysponowali biegli sądowi, bowiem jeżeli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim przypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 1974 r. w sprawie II CR 748/74).

W toku postępowania dopuszczono dowód z opinii biegłych sądowych: z zakresu ortopedii, otolaryngologii, okulisty, chirurgii. Biegli w opinii - na podstawie dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonego badania, jednoznacznie stwierdzili, że schorzenia wnioskodawczynie nie sprowadzają niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że miarodajny dla oceny sądowej zdolności ubezpieczonej do pracy w kontekście orzekania o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy ma wynik badań lekarskich przeprowadzonych przez biegłych sądowych. O niezdolności do pracy nie decydują lekarze leczący, gdyż jak zauważa się w orzecznictwie sądowym, chodzi tu o ocenę niezdolności do pracy w prawnym rozumieniu, podejmowaną w trybie określonej procedury i przez odpowiednie organy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2010 r., I UK 22/10, M.P.Pr. z 2010 r. Nr 10, poz. 506). Biegli sądowi to lekarze wpisani na listę biegłych, posiadający wieloletnie doświadczenie zawodowe i cechy gwarantujące bezstronność i rzetelność opiniowania w sprawach sądowych. Mimo stwierdzenia u wnioskodawczynie opisanych schorzeń wszyscy biegli jednomyślnie uznali, że nie jest ona niezdolna do pracy, a stanowisko swoje należycie uzasadnili.

W toku procesu wnioskodawczynie nie przedstawiała zarzutów merytorycznych do opinii, zmierzających do zakwestionowania ich wartości. Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych, uznał sprawę za dostatecznie wyjaśnioną, a apelacja nie zawiera argumentów pozwalających na jej uwzględnienie. Brak jest podstaw do prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, bowiem w toku postępowania przeprowadzonego przed Sądem pierwszej instancji istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, dotyczące stanu zdrowia wnioskodawczynie zostały wyjaśnione w sposób gruntowny i wszechstronny.

Skoro z dokonanych w sprawie ustaleń wynikało, iż rodzaj i stopień schorzeń występujących u wnioskodawczynie nie powodują aktualnie niezdolności do pracy, uznać należało, iż nie spełnia ona przesłanek przyznania prawa do renty.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.